

O Borůvkové Karkulce

Napsal uživatel Mirek Valina
Čtvrtek, 16 Únor 2012 20:11

"V tom lese tady jsou vlci! Představ si to," spustila na mě Fišta skrz mobil.

"Co jako?" řek jsem. "Tady kvůli nim už tejdén.."

"Ještě že mě potkal pan Zábranský. To bylo štěstí."

"Cože? Kdo tě potkal?"

"Pan Zábranský. On je myslivec. Já si tu klidně sbírala borůvky, víš, a-"

"Hele, já.."

"No. Babičce. Na koláč."

"Jaký babičce, zase?"

To už jsem docela dost vrčel. Fakt. Ráno mě probudila, když se soukala ven z našeho spacáku. Dala mně pusu a řekla, ať spím dál, že jde na borůvky. Borůvky miluje, znáš ji. Pořád chodí na borůvky. Tak jsem teda spal dál. Usnul jsem jako zabitej. Ani bych ten mobil neslyšel, kdyby se Kyborg, obětavě, nepřebrouzдал přes potok a nezalomcoval se mnou. Kristovy hnáty. Já mžoural do trávy, jo, tam rosa, mlha, nic moc. A na uchu mobil. A Fištice...

"Ty máš o mě strach, ty hlupáčku?" povídá mi, hele, takovým tím hlasem, jakým ženská mluví na mimina. "To nemusíš. S panem Zábranským se mi nic nestane. Jsem teď u něj v autě, víš. Jedeme na salaš, k panu starostovi."

"Ke starostovi?? K tomu starostovi, co..."

"No. Pan starosta vypsál odměnu. Padesát tisíc korun za každého vlka. Proto sem pan Zábranský přijel. Z Brna. Představ si kolik peněz vydělá, když ty vlky všechny postřílí. Do tolika ani neumíš počítat. Ne, ještě víc. Víc, než vydělává pan Hamousek. Určitě. Tak ahoj, Vašíčku. A neboj se. No. Pozdravuj taťku a mamku. A želvy taky, to víš, že jo." Zahihňala se. "To byl bráška, malinkej. Chudáček. Zůstal v Praze, protože má spalničky," řekla, asi tomu Zábranskému, ještě než típla mobil.

O Borůvkové Karkulce

Napsal uživatel Mirek Valina
Čtvrtek, 16 Únor 2012 20:11

"Ty vado," kouknul jsem na Kyborga, celej tumpachovej. "Co to bylo?"

Kyborg měl ucho na mobilu z druhý strany, jo, takže to slyšel se mnou. Přemejšlel: "Nooo... šifra, asi."

To jsem taky věděl. To by věděl i kedluben, že Fišta, když nás tejden předtím všechny ukecala, abysme s ní jeli až sem na Valašsko, do Svatonic, protestovat proti obecní vyhlášce vo odměnách za střílení vlků, hele, když tu čtyři dny chodila za starostou na úřad a domů a přesvědčovala ho, ať obecní zastupitelstvo radši nakoupí za šest tisíc nějaký ty speciálně vycvičený ovčácký psy, když ho pátej den koplá do kolena a pokousala přivolanýho strážmistra Vávru, jo, tak že teď, sedmej den ráno, jenom tak, pro nic za nic, najednou nepojede s nějakým myslivcem k tomu samýmu starostovi na salaš a nebude při tom žvatlat jako úplně blbá Červená Karkulka. Fakt.

"No jo, ale jaká šifra?" povídám.

Kyborg se tvářil dost bezradně: "To je, hele, to je těžký. Šifra musí mít klíč. Bez klíče má taková šifrovaná zpráva nekonečný množství možnejch výkladů. A logicky eliminovat nekonečný množství, to..." Nastartoval operační paměť. "Ne, jasně. Když volala, tak chce, abysme jí pomohli. To je logický. Jo. Chce toho starostu někam uklidit, aby se tomu myslivcovi mohlo nakecat, že ta vyhláška už neplatí nebo tak něco."

"Ty vado," řek jsem. "To je vono. To... ale... to bysme stihli, jo? Na tu salaš a tam pak to?"

"Nooo..." Kyborg si v mozku vyjel mapu, tři vteřiny ji studoval a povídá:

"Jo. Snad jo. Táhle přes ten kopec."

Já jsem hned zařval: "Rarachu!"

Rarach si vzadu za potokem vařil snídani. "Co je?" povídal. "Co chceš?"

"Jdeme."

"Kam?"

"To ti řeknu cestou."

Mazali jsme rychle přes kopec. Na druhý straně jsme se vyhrnuli ven z lesa u takový pěkně po valašsku vozdobený salaše. Ani jsme to moc nebrzdili a rovnou jsme vylítli na dveře. Párkrát jsme na ně zabouchali. Rukama, nohama. "Vylez! Nebo tě vytáhneme klíčovou dírkou!" Pak jsme hned ustoupili do rozumný vzdálenosti. Skoro až k silnici. Úzký asfaltový silnici, která se tam kroutila mezi kopcema, tak asi třicet metrů od salaše. Spočítali jsme si to dobře, hele, protože v tu ránu byl před salaší starosta. Dvoumetrovej padesátiletej skinhead s plátěným kloboučkem na hlavě. "Kriplové zatracení! To jste zase vy?"

"Jo, my," řek jsem.

Starosta se sunul dopředu jako ten Golem z toho starýho filmu, znáš ho, a mružel: "Kdy vás ti vaši vlci konečně sežerou? Tady se všichni bojí, nikdo se bez auta neodváží ani za humna a vy... To je hrozné. To... Největší sviňa má vždycky štěstí."

"Hele, jak je vzteklej," povídám Kyborgovi, v pohodě, jako kdybysme stáli u klece s paviánem.

A Kyborg na to: "Von je vůbec divnej. Určitě bude mít vysokou hladinu cholesterolu, to se vsad'."

Rarach se zašklebil vod ucha k uchu jak rozšlápnutej tenisák: "Nó - a to eště neví, že je nás plno ve vsi a že tam za hodinu přivezou ty spreje a-"

"Drž hubu," řek jsem.

To zabralo. Dost dobře.

Pod kloboučkem, v plešatý hlavě, začali běhat brouci. "Jaké spreje? Na co?"

"Na tvůj barák, na co jinýho," řek Rarach. Koukal na starostu jako perfektní debil.

Starosta zrudnul. Nasupil se.

Kdyby měl místo očí plamenomet, byly z nás tři hromádky uhlí. Nebo čeho.

Zalupal po dechu.

Pak, bez jediného slova, jo, skočil do auta, nastartoval, prohrábnul kola na trávě, vletěl na silnici, smykem vybral zatáčku a ujížděl do Svatonic. A bylo to. Kyborg se moh ujmout jeho úřadu. Z nás tří se na to hodil nejvíc. Tlustej, velkej, hlava jak Lunochod. Prostě ideální parametry. Fakt.

V salaši v bedně byly nějaký vesty z ovčích kožichů. Tak jsme se do nich navlíkli. Kyborg si sednul před salaší na dřevěnou lavičku a já a Rarach jsme šli dělat pastevce. Nebo kdo to je, u těch ovcí. Přesně za patnáct vteřin jsme zaslechli motor. Koukli jsme na sebe a přemejšleli, co uděláme, jestli se vrací starosta ve svém Favoritu. Ale nevracel se. Měli jsme kliku. Zatím. K salaši přijel Nissan Terrano. Z něj vystoupila Fišta, hele, a takovej úplně klasicej fořt s obrovským plnovousem. Fořt si nes kulovnici, Fiště přes levou ruku visel košík. Její košík. Ten vlastnoručně upletla, během toho tejdne, co jsme u těch Svatonic tábořili. Slušnej košík. Trochu vobludnej, ale...

Kyborg vstal a šel jim naproti. Fořt se na Kyborga usmál, hodně zešíroka, jo, a povídá mu: "Dobrý den. Prosím vás, je tu pan starosta Dolejší?"

Kyborg se rozkročil jako pravej valašskej domorodec. "Tož to su ja."

"Vy?" Fořt, hele, nadzvednul obočí, jako kdyby slyšel fór, kterýmu nerozuměl. "Ve vsi říkali, že starosta je vysoký, že má přes dva metry a..."

Kyborg ani nemrknul. Neztratil nervy. Znáš ho, je prostě bedna. Povídá: "Tož to oni přehánějí. Nésu žádný obr. Ale su udělaný, tož to ja." Nadmul břicho, jak to šlo. Fořt se znova začal usmívat: "Aha. Promiňte, já... Když dovolíte, já se jmenuji Zábranský a tohle..." Usmál se na Fištu. "To je slečna..."

"Heřmánková. Soňa Heřmánková," řekla Fišta. "Jsem tady u babičky na prázdninách. Pan Zábranský mě potkal v lese. Představte si, já vůbec nevěděla, že jsou tady vlci. Brrr." Otrásla se, jako kdyby jí po zádech přeběhnul děda Mráz.

"Tož ty jsi vnučka staré Heřmánkové. Dcérečko, dcérečko," zakroutil nad ní Kyborg Lunochodem, "už třikrát jsme hlásili v obecním rozhlase, že je zákaz vstupu do lesa. Tož..." Přestal jí věnovat pozornost a pěkně rozšafně, jo, zmáčknul pazouru tomu Zábranskému. "A vy, pane Zábranský, co vás k nám přivádí?"

Fišta Kyborgovi s bezelstným úsměvem skočila do řeči: "Pan Zábranský tu chce ty vlky lovit. On je strašně statečný." Zavěsila do fořta, hele, takovej ten obdivnej pohled okouzleného kuřátka, černovlasýho. Fořt si odkašlal, rozpačitě, jako kdyby mu nabídla dort nebo co. "Víte, pane starosto," řek, "četl jsem o vás v novinách, ale... Přiznám se, že jsem si vás představoval staršího. Mnohem staršího."

To nebylo dobrý, ty vado.

Pomalu jsem šel k nim. Kdyby něco...

Ale Kyborg to zvládnul. I tohle zvládnul. "Tož," povídá, "mně všichni říkají, že vypadám mladě. Ale už mi bude třicet pět."

"Ne, nic ve zlém." Fořt si prohraboval svůj obrovskej plnovous. "Já se vás nechtěl dotknout. Jen mě tak napadlo... Koneckonců na tom nezáleží. Chtěl bych si s vámi promluvit o té vaší vyhlášce. Rozumíte, bylo by asi nejlepší, kdybych od vás měl písemně, že ty vlky opravdu můžu střílet. A co se týká těch odměn..."

Kyborg se už už nadechoval, aby fořtovi řek, že střílet se nebude, když vtom, hele, Fišta povídá: "Pan starosta vám ty odměny určitě zaplatí. Vidíte, pane starosto?" Ještě kejvla, pro jistotu, kdyby Kyborg náhodou nepochopil, že má říct jo. Ty vado. Celá zářila, pusu od borůvek,

O Borůvkové Karkulce

Napsal uživatel Mirek Valina
Čtvrtek, 16 Únor 2012 20:11

ruce od borůvek. V jednom kuse si prohlížela toho fořta, zálibně, jako kdyby to byl nějaký striptér nebo kdo.

Kristovy hnáty.

Šel jsem ještě blíž. I na Kyborgovi, jo, bylo vidět, že taky nevěřil svejm uším, před chvilkou. Podíval se na mě a řekl: "To je Arnošt. A tam je Alexandr." Ukázal do ohrady na stádo ovcí, mezi kterejma se motal Rarach. "Študenti. V létě si tady přivydělávají." Rarachovi to bylo jedno. Tomu je všechno jedno.

"Ahoj Arnošte," řekla Fišta.

"Ahoj," řekl jsem.

Vzpomněl jsem si na Kyborgový dedukování.

Když volala, tak chce, abysme jí pomohli.

Pomohli...

Zrovna když jsem si říkal tohle, začala Fišta blednout. Děsně blednout. "Jste v pořádku, slečno Soňo?" zeptal se jí fořt. "Co je ti?" řekl jsem. Fišta zavrtěla hlavou. "Nic." Oči jí pořád klouzaly směrem k lesu. Fořt se tam kouknul taky. "Jestli vám můžu ně-"

Zarazil se uprostřed slova. Polknul slinu.

Ty vado.

V lese, vzadu za silnicí, byl vlk.

Šedej, skoro bílej. A hubenej. Vychrtlej, vorvanej. Žádný takový to roztomilý zvířátko, co ho člověk zná z televize. Fakt. Vypadal fakt, hele, jako dost slušnej zabiják.

Fořt syknul: "Nehýbejte se." Odjistil pušku. Chtěl ji natáhnout. Ale jak ji natahoval, jo, tak si všimnul, že nábojová komora je prázdná. Zatnul zuby. "Sakra. Vždyť jsem ji nabíjel. Tam ve vsi. Nebo ne? Že bych..."

Vlk pomalu klusal mezi stromama. Z křoví do křoví. Pořád se ztrácel a zase ukazoval, pořád blíž a blíž. Větril. Každou chvilku se zastavil a větril. Jako kdyby se rozmejšlel, co s náma.

Fořt si honem prohledával kapsy a nábojový pásy a já nevím co ještě. Ruce už se mu klepaly. "Sakra," šeptal, "kde... kde jsou ty náboje? To... To přece..." Kouknul se na Fištu. Fišta byla bledá jako smrt. Ani nehlesla. Vždycky vypadá, že je bledá, kvůli těm vlasům, dlouhejm, černejm, ale teď...

Pokrčila ramenama, trochu. A potom, najednou, udělala krok. Potom druhéj. Ty vado. Normálně tomu vlkovi šla naproti.

Fořt za ní cedil v zubech: "Slečno Soňo, co to děláte? Neblázněte." Ale Fišta si ho nevěšmala. Přešla silnici. Pomaloučku, v klidu. Vlk už byl venku z lesa. Byl příkrčenej v trávě mezi lesem a silnicí a zíral na Fištu. Dost zmateně. Asi jako my. Fišta se zastavila až před ním. Těsně před ním. Sedla si na paty, vzala z košíku hrst borůvek a sunula ji vlkovi k čenichu, jo. To už se mně fakt nelíbilo. To se mně vůbec nelíbilo. Fišta má takový droboučký ruce, znáš ji. Ten vlk by jí tu ruku urařnul a pomalu by ani nevěděl, že něco sežral. Fakt. Zavrčel jsem a šel jsem za ní. Kyborg taky. Z druhé strany. Kudla mě svrběla v botě, ty vado. Voni zvířata jsou hezká věc, ale... Jestli jí rařne, říkal jsem si, tak mu ten žabikuch narvu do chřtánu.

Fořt zůstal někde vzadu a breptal: "Vy bláźni. Zatracení bláźni. Stůjte nebo ten vlk..."

Fišta vlkovi před tlamou rozevřela prsty, modrý od borůvek. Pořád se mu koukala do očí. Ani na chvíli se nekoukla jinam. "Chceš?" zeptala se.

Kristovy hnáty.

Vlk jí bez váhání, jo, schlamstnul borůvky z dlaně. Borůvky, hele. Fakt borůvky. "Hodný, hodný," broukala si Fišta, jako kdyby krmila štěňátko. "Máš hlad... vid'... no... hodný, hodný. Ale už nejste v ZOO, nebo kde jste byli, víš. Musíte se naučit lovit. No, no, já vím..." Pohládila mu

O Borůvkové Karkulce

Napsal uživatel Mirek Valina
Čtvrtek, 16 Únor 2012 20:11

párkrát hustej, hrubej, štětinatej kožich pod krkem. "...začátky jsou těžký. Ale podívej se, koho jsem ti přivedla. Vidiš?" Ohlídla se na fořta. Za ním, tak deset metrů za ním, u salaše, stál - možná vlk, možná pes. Huňatej, černej. Byl tam, zničehonic, jako kdyby vyrost ze země. A nebyl sám. Kus dál jsem zahlídnul v trávě další kožich. Bílej. A další. Černej. Fišta se usmála. Otočila tu svoji černovlasou hlavu zpátky k šedýmu vlkovi, k vůdci smečky, a řekla: "Nepovídej mi, že tady toho pána byste nedokázali ulovit, víš. To mi nepovídej. Aspoň to zkuste. Zkusíte to? Vid', že to zkusíte?" Ještě jednou ho pohladila a pak vstala. Vlčák, jako na povel, jo, vyrazil směrem k fořtovi. Ten se rozmáchnul, chtěl ho vzít pažbou přes čenich, ale šedivák uskočil. V tu chvíli fořtovi do zad vystartoval ten černej. Fořt zaječel. Rozběhnul se k autu, ale od auta, jo, už mu hnali naproti další vlci. Tři, čtyři, pět. A další byli u salaše. Pár jich dokonce skočilo ze střechy. Fořt honem změnil směr. Srazil puškou na zem černýho vlka. Proběhnul chroštím vedle salaše a zmizel někam do lesa. Šedivák se svou smečkou, tak jako z čistý zvědavosti, klusal za ním. Fišta je sledovala, celá napnutá, jako matka na školní besídce nebo kde. Přišel jsem k ní, zezadu, a položil jsem si ruce přes její ramena. Fišta zaklonila hlavu. Prameny těch dlouhatánskejch černejch vlasů se mně vpletly do ovčího kožichu na vestě jako pavučina. "Zlobíš se moc?" řekla.

"Proč?" povídám.

"Já bych to všechno zpackala, víš, kdybys mě nezachránil. Ty jsi... Ty mi úplně čteš myšlenky. Já jsem plácala takový nesmysly, víš, do toho mobilu, a ty jsi hned věděl, že máš jít sem a tady... To je tak krásnej pocit, víš, že se takhle můžu na někoho spolehnout."

Kyborg se vošklíbnul.

Já dělal, že ho nevidím. "No, trochu jsi to zamotala, to je fakt," pošeptal jsem jí do ucha.

"Když, víš, já je viděla, když jsem sbírala ty borůvky, víš. Lovili králíka. A zase byli úplně nemožný. Já na to musela pořád myslet, víš, co mám udělat, aby se to konečně naučili. A když u mě tam dole na křižovatce, pod tím dubem, zastavil ten myslivec, ten..."

Vtom se dál v lese, už dost hluboko, ozvalo vytí. A pak, za chvíli, hele, takový chrčení, vrčení. A pak řev. Šílenej, hlasitej řev.

Kyborg znalecky utrousil: "No jo, voni to zvládnou."

"Hm," kejnul jsem. _____

Mirek Valina

Trapsavec 2001